



Крістіна Лорен

Випадкові НАРЕЧЕНІ



Книжка миттєво
стала бестселером
The New York Times



 Vivat
Publishing

CHRISTINA LAUREN

THE UNHONEYMOONERS

КРИСТІНА ЛОРЕН

Випадкові НАРЕЧЕНІ

Харків



2021

*Присвячую Г'ю де Сент-Вінсенту.
Працюй як капітан, гуляй як пірат*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Затишшя перед бурею — кілька блаженних секунд спокою, перш ніж номер нареченої вщерть наповниться людьми. Моя сестра-близнючка ретельно розглядає шойно нафарбовані блідо-рожевим лаком нігтики, повертається до мене й каже:

— Закладаюся, ти на сьомому небі від щастя, що я не виявилася весільним тираном. — А тоді осяє своєю щедрою усмішкою. — Ти сто відсотків убачала в мені *нестерпну* наречену.

Ці слова звучать так вчасно, що аж кортить усе сфотографувати й у рамочку поставити. Обмінюємося багатозначними поглядами із моєю двоюрідною сестрою Джульєттою, яка цієї миті перефарбовує Амі нігті на ногах («Я ж казала, що хочу трояндово-рожевий, а не барбі-рожевий»). Указую на атласні плічка з корсетом — весільну сукню Амі, кожнісіньку блискітку кофтрої саме старанно поправляю.

— То що таке «весільний тиран» у твоєму розумінні?

Амі знову дивиться на мене, тепер уже з меншим ентузіазмом. На ній вигадливий весільний бюстгальтер і невеличкі трусики. Сама думка про те, що за кілька годин цій розкішній білизні судилося бути знищеною нареченим — примітивним зарозумілим Дейном, — викликає в мене нудоту. Сестрин макіяж дуже стильний, а на високо зібраному темному волосі пишна фата. Так дивно спостерігати за нею зараз. Звісно, ми вже звикли бути на вигляд наче дві краплі води, тоді як усередині

насправді кардинально різні люди. Але нині усе змінилося ще більше. Тепер Амі наречена, і її життя вже геть не має нічого спільного з моїм.

— Я зовсім не весільний тиран, — не вгаває вона. — Просто перфекціоністка.

У цей час виймаю свій список і махаю ним над головою, щоб привернути її увагу. У моїй руці шматочок цупкого рожевого паперу з хвилястими краями. Ізгори напис, ретельно виведений від руки щонайкаліграфічніше: «Список завдань для Олів: День весілля». У списку — сімдесят чотири (*сімдесят чотири*) пункти, починаючи від «Перевірити, аби всі блискітки на весільній сукні були повернуті в один бік» до «Стежити, щоб у вазах із квітами на столах гостей не виявилось підв'ялих пелюсток».

Кожна з подружок нареченої має свій список, можливо, не такий довгий, як у першої дружки, але не менш вигадливий і ретельно оформлений. Амі навіть понамальовувала клітинки навпроти завдань, щоб ми могли ставити галочки до кожного виконаного пункту.

— Деякі люди сказали б, що ти злегка перегнула палицю із цими списками, — скептично зауважую я.

— Ті самі «деякі люди», — відповідає вона, — викладають цілі статки за весілля, навіть наполовину не такі розкішні, як моє.

— Атож. І вони наймають весільних організаторів для того, щоб... — цитую пункт зі свого списку, — «повитирати конденсат зі стільців за пів години до церемонії».

Амі дмухає на нігті, щоб підсушити їх, і сміється голосом лиходійки з фільмів про супергероїв:

— От і дурні.

Як там говорять про самонавіювання? Перемога дає відчутти себе переможцем, і тоді якимось чином... ти про-

сто продовжуєш вигравати й далі. Мабуть, у цьому щось таки є. Бо чому Амі вдається постійно у всьому перемагати? Вона тягне купончик на вуличному ярмарку та йде додому з безкоштовними квитками в місцевий театр. Вона кидає свою візитку до лотерейного мішечка в пабі «Гешпі Гноум» і отримує рік безкоштовного пива під час години знижок. Вона виграла послугу повної зміни іміджу, стоси книжок, квитки на всілякі кінопрем'єри, а ще газонкосарку, незліченні футболки й навіть автомобіль! І цей гарненький кольоровий папір, на якому Амі понаписувала для нас списки справ, звісно, теж виграла.

Одним словом, щойно Дейн Томас освідчився Амі, вона сприйняла підготовку до весілля як виклик: завдання — заощадити батьківські гроші. Власне кажучи, мама й тато насправді могли (та й не були проти) допомогти фінансово — їх є сенс звинуватити в недбалості щодо багатьох речей, але точно не щодо заощаджень. Однак для Амі вигадати, як ні за що не платити, — найцікавіша гра. Коли до заручин усілякі конкурси були для неї просто любительським спортом, то вже *заручена* Амі налаштувалася на здобуття Олімпійського золота.

Тож ніхто з нашої чималої родини не здивувався, коли їй удалося успішно спланувати розкішне весілля з двома сотнями гостей, шведським столом із морепродуктів, шоколадним фонтаном і силою-силенною троянд усіх можливих барв, що стирчать із кожної банки, вази й бокала, і викласти за це максимум тисячу доларів. Моя сестричка днями й ночами вишукує найрізноманітніші акції та конкурси. Вона репостить усі можливі гівевеї на фейсбуці й твітері, та навіть її електронна пошта влучно називається AmeliaTorresWins@xmail.com¹.

¹ Амелія Торрес виграє. (Тут і далі прим. пер.)

Нарешті впевнившись, що всі блискітки дивляться туди, куди мають, я знімаю плічка з металевого гачка на стіні, щоб подати вбрання нареченій.

Та щойно торкаюся сукні, як сестра й кузина беруться верещати в унісон. Амі махає руками, а її матово-рожеві губи нажахано застигають у формі букви «О».

— Олі, облич, — мовить вона. — Я сама візьму. Із твоїм щастям іще перечепишся й порвеш сукню.

Я навіть не сперечаюся: зрештою, сестра має рацію.

ЯКЩО АМІ — ЦЕ СУЦІЛЬНЕ ХОДЯЧЕ везіння, то мені навпаки ніколи не таланить. Повірте, геть не драматизую й не стверджую, що я менш щаслива порівняно з нею. Це об'єктивна й беззаперечна правда. Загугліть «Олів Торрес, Міннесота», і ви знайдете десятки статей і форумів, де жваво обговорюють випадок, коли я залізла в один із тих ігрових автоматів, де краником виловлюють іграшку, — і застрягла всередині. Мені було шість, і коли ведмедик, якого чесно виловила, так і не з'явився у віконці для призив, я вирішила залізти всередину й вийняти його.

Усе завершилося тим, що я просиділа в автоматі дві години в оточенні шорстких іграшкових ведмедів із їдким хімічним запахом. Пригадую, як дивилася крізь грубе скло автомата, замацане руками, на десятки збентежених облич і чула приглушені вигуки та пропозиції, як дитину краще дістати. Очевидно, коли власники галереї ігрових автоматів пояснили моїм батькам, що фактично автомат їм не належить і тому вони не мають ключа, вирішили викликати рятувальну бригаду з міста Ідайни. Разом із нею не забарилася й знімальна група місцевих новин, котра ретельно задокументувала операцію з «витягування мене».

Перемогаємо на двадцять шість років уперед, і — завдяки ютубу — це відео досі доступне широкому загалу. Зараз воно має близько трьохсот тисяч переглядів, тож безліч людей дізналися, якою я була цілеспрямованою (змогла залізти всередину автомата!) і якою безталанною (мимохить зачепилася за щось паском, коли мене діставали, й залишила свої штанці плюшевим ведмедам).

Це лише одна з десятків схожих історій. Тож, так, ми з Амі ідентичні близнючки — обидві по 165 сантиметрів на зріст, із темним волоссям, яке за вологої погоди годі приборкати, із глибокими карими очима, кирпатими носами та однаково веснянкуватими обличчями. Але на цьому наша схожість закінчується. Мама завжди намагалася підкреслити відмінності, щоб ми почувалися різними особистостями, а не доповненням одна одної. Розумію, матуся мала добрі наміри, проте, скільки себе пам'ятаю, наші ролі завжди були визначені: Амі — вічна оптимістка, яка у всьому шукає щось хороше, а я постійно наче чекаю кінця світу.

Коли нам виповнилося три роки, мати навіть убрала нас на Геловін як Турботливих Ведмежат¹: Амі була Веселуном, а я — Буркотуном.

Ну і, звісно, самонавіювання працює в обох напрямках. Від того моменту, коли у вечірніх новинах показали мене шестирічну за склом автомата (і я колупала в носі), моє невезіння посилювалося й посилювалося. Я ніколи в житті не перемагала в шкільних конкурсах найкращих малюнків чи у вікторинах на роботі. Ніколи не купувала виграшних лотерейних квитків і не вигравала в дитячій грі «Причепи віслюкові хвоста». Проте я примудрилася зламати ногу, коли хтось звалився на мене зі сходів

¹ Турботливі Ведмежата (англ. *Care Bears*) — мультиплікаційні персонажі.

(та людина, між іншим, підвелася й пішла собі неушкоджена). Цілих п'ять років поспіль під час довгих сімейних відпусток саме мені випадало прибирати в туалеті. Яюсь, коли безтурботно засмагала на пляжі у Флориді, на мене надзюрив собака. А скільки разів за всі ці роки на голову гадили усілякі пташки — просто не злічити. Ще, коли було шістнадцять, у мене поцілила блискавка — о так, справжнісінька блискавка, — але я вижила й тепер усім розповідаю цю неймовірну історію (щоправда, тоді мені довелося ходити до літньої школи, бо пропустила два тижні навчання наприкінці року). Амі любить нагадувати, як одного разу я правильно відгадала кількість шотів, на котрі стане текіли в напівпорожній пляшці. Та коли на radoщах від правильної відповіді я сама більшість тих шотів і випила, а потім пів ночі блювала, то вже геть не почувалася щасливою від своєї перемоги.

АМІ ЗНІМАЄ ВЕСІЛЬНУ СУКНЮ (котру отримала задарма) з плічок і починає одягати її якраз тієї миті, коли із сусіднього номера (що також дістався задарма) заходить мама. Вона так драматично ахає, коли бачить доньку в сукні, що нам із Амі — в цьому не маю сумнівів — у голові мигтить та сама думка: «Олів примудрилася заляпати весільну сукню».

Ретельно інспектую кожен сантиметр, аби переконатися, що нічого такого не зробила.

Усе чисто, Амі полегшено видихає, жестом просячи, щоб я *обережно* застебнула вбрання.

— *Мати*¹, ти нас смертельно налякала.

Із величезними бігудями-липучками на голові, із уже напівпорожнім келихом (так-так, знову ж таки дармо-

¹ Мамо (*існ.*).

вого) шампанського в руці й губами, щедро намальованими товстим шаром червоного блиску, мама просто викапана Джоан Кроуфорд. Якби Джоан Кроуфорд була родом із Гвадалахари.

— Ох, *mijita*¹, яка ж ти гарна.

Амі дивиться на неї, усміхається, а потім наче різко згадує — переборюючи тривожний страх розлуки — про список, який залишила в іншому кутку кімнату. Підхопивши поділ свого пишного плаття, човгає до столу.

— Мамо, ти дала діджею флешку з музикою?

Мати випиває своє шампанське до дна, перш ніж елегантно вмотитися на оксамитовому дивані.

— *Si*², Амеліє. Я віддала ту пластмасову штуковину білому хлопцеві з афрокосичками й жахливим костюмом.

Мама вбрана в бездоганну пурпурового кольору сукню. І тепер сидить, закинувши свої засмаглі ноги одна на одну, доки покоївка, що «додається» до номера на-реченої, доливає іще шампанського.

— Він має золотий зуб, — продовжує мама. — Але, я переконана, прекрасно впорається зі своєю роботою.

Амі ігнорує її слова і старанно вишкрябує галочку в списку. Насправді їй байдуже, дотягує чи ні цей діджей до стандартів нашої матері або навіть її власних стандартів. Він нещодавно перебрався до міста, і сестра виграла його послуги в розіграші у лікарні, де вона працює медсестрою. Тож дарованому коневі зубів не лічать.

— Оллі, — каже Амі, не підводячи очей від списку, — ти теж іди одягайся вже. Твоя сукня висить у ванній на дверях.

¹ Люба (*icn.*).

² Так (*icn.*).

Я одразу вирушаю до ванної кімнати, жартівливо салютуючи: «Слухаюсь, мем».

Якщо є запитання, котре нам ставлять найчастіше, то це — хто старший. Гадаю, тут відповідь цілком очевидна, бо хоч Амі й народилася всього на чотири хвилини раніше, вона, без сумніву, лідер у нашій парі. Коли ми були дітьми, постійно грали тільки в ті ігри, які обирала вона, і ходили туди, куди хотіла вона. Попри те що час від часу я починала протестувати радше задля годиться, насправді завжди радо приставала на її пропозиції. Сестра може підбити мене практично на будь-яку авантюру.

Лише так можна пояснити те, що зараз я в цій сукні.

— Амі! — із криком вилітаю з ванної, налякана відображенням у маленькому дзеркалі. «Може, там просто світло погане», — думаю я, призбираючи це зелене неподобство, щоб хутчіш дістатися до великого дзеркала в кімнаті.

Упс. Здається, світло тут ні до чого.

— Олів, — озивається Амі.

— Я схожа на гігантську бляшанку «7UP».

— О так, дівчинко! — захоплено тягне Джулз. — Може, хтось уже нарешті відкриє ту бляшанку.

Мама прокашлюється, а я свердлю сестру поглядом. Я з самого початку насторожено поставилася до ролі подружки нареченої на січневому весіллі в тематиці Зимової Казки, тому єдине прохання як першої дружки було — жодного червоного оксамиту чи білого хутра у моєму вбранні. Тепер бачу, що мала б підійти до цього питання більш скрупульозно.

— Ти справді свідомо обрала таке плаття? — указую на занадто глибокий виріз у зоні декольте. — І оце було навмисно?

Амі схиляє голову набік, уважно розглядаючи мене.

— Звісна річ, навмисно. Я навіть дуже навмисно виграла сукні в лотереї при церкві Веллі-Баптист. *Геть усі* сукні дружок водночас — тільки подумай, скільки грошей я тобі заощадила.

— Амі, та ми ж *католики*, а не баптисти. — Намагаюся хоч якось підтягнути сукню вище. — Я схожа на офіціантку в ірландському пабі в день Святого Патрика.

Розумію, що тут добряче прокололася. Варто було подивитися на сукню раніше. Але в моєї сестри завжди такий бездоганий смак... А в день примірки я саме стовбичила в кабінеті свого начальника й безуспішно благала не додавати мене до списку тих чотирьох сотень науковців, яких мали звільнити з компанії. Звісно, мені було зовсім не до вбрання, коли Амі вислала фото сукні, та зовсім не пригадую, щоб плаття так блищало чи зеленіло.

Я обертаюся, аби побачити сукню з іншого ракурсу, і — о боже — ззаду вона на вигляд іще гірша. Тижні постійного випікання всіляких пирогів, тортів і булочок (як спосіб боротьби зі стресом), м'яко кажучи, додали трохи зайвого моїм стегнам і грудям.

— Просто ставте мене позаду решти на кожній фотографії, і я буду замість зеленого екрану для вас.

Джулз, мініатюрна й підтягнута, теж убрана у свій зелений ансамбль, підходить до мене ззаду й каже:

— Ти в цьому просто сексі, повір мені.

— *Мамі*, — говорить Амі, — правда, це декольте підкреслює ключиці Оллі?

— О так. А ще її *чичі*.

Мамі ще раз піддивають шампанського, і вона гордовито й неквапливо знову спорожняє свій бокал.

Тут до кімнати влітають решта подружок нареченої й хором беруться розхвалювати, яка пречудова Амі

у весільній сукні. І все це гучно, піднесено, емоційно — у кращих традиціях сім'ї Торрес. Знаю, мої слова можуть звучати як нарікання незадоволеної сестри, але, повірте, це не так. Амі завжди любила бути в центрі уваги, а я — про що свідчать мої дитячі ридання, закарбовані в історії журналістами місцевих новин, — ненавиджу надмірну увагу. Сестра практично світиться, коли всі очі прикуті до неї, я ж ладна зробити все, аби ті очі ліпше дивилися на неї, аніж на мене.

У нас із Амі дванадцять двоюрідних сестер. Ми всі дуже близькі й у курсі справ одна одної 24/7. Проте (дармових) суконь Амі виграла лише сім, тож довелося ухвалювати важке рішення. Відтак дехто з наших кузин досі злиться, тому вони винайняли собі окремий номер, у якому й убираються до церемонії. Утім, мабуть, це й на краще. Зрештою, наша кімнатка надто маленька для того, щоб така купа жінок змогла влізти в стягувальну білизну від «Spanx» без зайвого травматизму.

У повітрі стоїть густа хмара лаку для волосся, а на всіх можливих горизонтальних поверхнях стільки косметики, плойок і вирівнювачів, що можна було б відкривати справжній салон краси. Хай куди кидаєш оком — усе або липке від засобів для волосся, або завалене вмістом чиеїсь попатраної косметички.

Хтось стукає, і Джулз поспішає відчинити двері. За ними стоїть наш двоюрідний брат Дієго. Дієго двадцять вісім, він гей, і він ідеально доглянутий на вигляд, чого мені ніколи не судилося. Брат звинуватив Амі в сексизмі, коли та заявила, що він не може бути в складі подружок нареченої й мусить задовольнятися компанією дружок нареченого. Проте, коли Дієго оглядає мою сукню, його обличчя свідчить: тепер він неймовірно щасливий, що все склалося саме так.

— Знаю-знаю, — не витримую я й відходжу від дзеркала. — Вона трохи...

— Заблискуча? — пробує вгадати хлопець.

— Ні...

— Малувата?

— Та ні...

— Шльондрувата?

— Я хотіла сказати занадто *зелена*.

Він нахиляє голову вбік і пильно оглядає мою сукню зусібіч.

— Я думав запропонувати тобі допомогу з макіяжем, але тепер бачу, марно, — говорить він і махає рукою, — навряд чи хтось буде дивитися на твоє обличчя сьогодні.

— Так, Дієго, жодного слатшеймінгу¹, — мовить моя мама, і я розумію: вона не заперечує правдивості його слів, лише просить, аби брат не засуджував мене.

Я вирішую: годі думати про сукню, зокрема про те, скільки людей споглядатиме мої напівголі груди протягом усієї весільної церемонії та святкування, і знову пірнаю в хаос підготовки. Дівчата обприскують одну одну антистатиком і допомагають обрати взуття. Десятки різних розмов лунають в унісон. Наталія перефарбувалася з шатенки на блондинку і тепер бідкається, мовляв, цей колір їй зовсім не пасує. Дієго із цим погоджується. У Стефані вистрибнула кісточка з бюстгальтера без бретелей, тож *tía*² Марія пояснює їй, як можна натомість просто заліпити груди липкою стрічкою. Камі та Ксімена сперечаються, де чиї панталони, а мама й далі розпиває шампанське. Попри весь цей

¹ Слатшеймінг (англ. *slut* — шльондра та *shaming* — соромлення, публічний осуд) — критика та осуд дівчат і жінок за їхню сексуальну активність, вигляд чи поведінку, які в інших асоціюються із цією сексуальною активністю.

² Тітка (*icn.*).

гармидер і аерозольний мікс у повітрі Амі знову зосередила всю увагу на списку справ.

— Олів, ти вже тата бачила? Він тут?

— Був у залі, коли я приїхала.

— Добре. — Намалювалася ще одна галочка.

Може видатися дивним те, що саме я маю перевіряти, де тато і що він робить, а не його дружина — наша мати, — яка сидить *прямо переді мною*. Утім, так воно вже склалося в нашій сім'ї. Батьки не спілкуються одне з одним напряму відтоді, як тато зрадив маму, а мама його за це вигнала з дому, відмовившись, проте, розлучатися з ним. Звісно, ми із самого початку були на її боці, але минуло вже цілих десять років, а батьки й далі переживають це все так драматично, як і того дня, коли мама застукала тата з коханкою. Звідтоді як тато пішов, вони ще жодного разу не говорили одне з одним безпосередньо, не залучаючи чи то мене, чи Амі, чи ще когось із своїх братів і сестер, котрих усього налічується аж семеро. Ми одразу зрозуміли: такий формат спілкування буде кращим для всіх. Але їхні стосунки назавжди закарбували в моєму серці переконання: кохання виснажує.

Тепер Амі тягнеться до мого списку, та я швиденько вихоплюю його. Якщо сестра побачить, скількох галочок там бракує, у неї почнеться істерика. Пробігаюся очима по своїх завданнях, і мене охоплює цілковите відчуття щастя. Розумію: виконання наступного пункту вимагає негайного виходу із цієї туманної оселі любителів лаку для волосся.

— Збігаю на кухню подивитися, чи не забули приготувати окрему страву для мене.

За безкоштовний весільний шведський стіл Амі отримала асорті з морепродуктів, ласування котрими могло б закінчитися для мене моргом.

—Сподіваюся, Дейн також замовив курку для Ітана, — супитися Амі. — Боже, хоч би не забув. Ти можеш запитати?

Цієї миті розмови в кімнаті стихають і одинадцять пар очей втуплюються в мене. Від самого імені старшого брата Дейна наді мною наче згущуються темні хмари.

Хоча багато Дейнових хлопчачих штук мене дратують (як він постійно щось коментує й вигукує, коли дивиться футбол по телевізору, як вихваляється своїми м'язами й годинами обирає кросівки, котрі б пасували до спортивної форми для тренажерного залу й навпаки), усе ж його можна назвати доволі адекватним. І він робить Амі щасливою, а мені цього достатньо.

А от Ітан — це зовсім інша історія. Ітан — пихатий, самовдоволений мудака.

Розуміючи, що зараз я в центрі уваги всієї кімнати, схрешую руки на грудях і роздратовано питаю:

—А що таке? У нього теж алергія?

Чомусь думка, ніби можу мати щось спільне з Ітаном Томасом, з найнеприємнішим чоловіком у світі, пробуджує в мені незрозумілу агресію.

—Ні, — каже Амі. — Йому просто не подобаються шведські столи.

Я не стримуюся й починаю реготати:

—Не подобаються *шведські столи*. Ем, ну як скажеш.

Із того, що я знаю про Ітана, можна зробити висновок: йому взагалі все не подобається.

Наприклад, коли на День незалежності Дейн та Амі влаштували барбекю, той навіть пальцем не торкнувся до всієї їжі, яку я готувала годин п'ять, не менше. На День подяки він помінявся місцями зі своїм батьком, Дагом, аби тільки не сидіти поруч зі мною. А вчора на передвесільній вечері, щоразу, коли я відкушувала

шматочок торта або сміялася із жартів Джулз чи Дієго, Ітан так демонстративно тер скроні, наче моя поведінка завдавала йому нелюдських страждань. Урешті-решт, я облишила свій торт і пішла співати караоке з татом і *tio*¹ Омаром. Схоже, я досі злюся, бо через Ітана Томаса не змогла доїсти той *смачнючий* торт.

Амі супитьсья. Вона теж не в захваті від Ітана, але їй уже набридло щораз повертатися до цієї розмови.

— Олів. Ти ж його зовсім не знаєш.

— О ні, я його дуже добре знаю. — Дивлюся їй прямо в очі й кажу лише три слова: — Сир у клярі.

Сестра зітхає, хитаючи головою.

— Заради всього святого, невже ти до кінця життя йому не пробачиш?

— Хай що роблю — чи то їм, чи сміюся, чи дихаю — я завжди чимось ображаю його делікатні почуття. Ти ж знаєш, ми бачилися з ним щонайменше п'ятдесят разів, а він і далі поводитьсь так, ніби не пам'ятає, хто я. — Я показую по черзі на себе й на Амі. — Але, як йому цього не знати, коли ми *близнючки*.

Десь із кутка кімнати долинає голос Наталії, яка саме начісує своє вибілене волосся, прагнучи надати йому об'єму. А я досі не можу зрозуміти, як це її величезні груди таки помістилися в сукню, на відміну від моїх.

— Олів, це твій шанс подружитися з ним. А він такий, *м-м-м*, нічогенький.

Я кидаю на неї фірмовий скептичний погляд родини Торрес.

— Хай там як, тобі все одно треба буде його знайти, — підсумовує Амі, і моя увага знову прикута до неї.

— Що? Для чого?

¹ Дядько (*исп.*).